

— Да, по да-ли ще има у другитѣ доста капиталъ за починѣ.

— Това е въпросъ още отворенъ Но въ веѣки случай, твоето безусловно рѣшение за починѣ, по-лѣсно ще предизвика тоя »капиталъ« и у другитѣ.

— И то е истина.

— Да допълня че за тебѣ необикновено мѣчно било би, спорѣдъ такава обстановка, да извикашъ съ гласъ. Азъ казахъ по-горѣ това по увлечение. Защото, ако и ти, Лапчо, си въ извѣсто отношение слабъ въ натурата си, то и азъ страдамъ отъ прѣголѣмо увлечение. Има мѣсто да се констатираме единъ други. Ти тегнешъ много на долу, азъ много на горѣ, разбира се врѣмено.

— То естѣ не само »на врѣменѣ«, — а и самото това твое прѣдприятие, въ което си ме увлекълъ безъ много да ме питашъ, има ли нѣщо »по-горѣ« отъ него?

— Нейсе, му кажи, на да се свърши. Слѣдъ всичко това, сега какво ще кажешъ?

— Какво можъ да кажъ, кога ти не си ималъ още врѣме да ме упражнишъ и привикнешъ съ »обстановката«, кога въпросътъ за капиталътъ на »починѣтъ« у другитѣ не е още опредѣленъ — и когато има надежда за бомби.

— ? ! !

— Впрочемъ за бомбитѣ признавамъ че чувствувамъ отвращение: по-ми се види човѣкико ако пострадаме само ние и Кобургъ, отколкото да пострадатъ мнозина невини, а ние да се надѣемъ че можемъ да се спасимъ. Даже чувствувамъ тежестъ на сърдцето си, която слѣдъ врѣме може да се увѣличи, ако би спорѣдъ бомбитѣ да пострадатъ мнозина невинни. —

— Хе, послѣ? Предпочитамъ да погинѣ съ Кобурга, отколкото да оскверня дѣлото съ подобни жертви.

— Какъ тѣй да починешъ?

— Предпочитамъ да се рѣша на всичко, да прѣзря и обстановки и . . . и всичко, да остане чиста ауреолата на жертвата ни, отколкото да ѣмъ окалямъ и да ме бие сетнѣ съвѣстѣта, ако останѣ живъ, или пъкъ да ме кълнатъ пострадалиятъ, осакатениятъ при това, тѣхнитѣ семейства и роднини, както и ония на убититѣ, ако погинѣ и азъ или се самоубия.

— Добрѣ, рѣшавашъ ли се?

— Рѣшавамъ се?